Instagram: stela_knjige
Facebook: stela
www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA
Chris Carter
The Caller

Copyright © Chris Carter, 2017
Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2025

ZA IZDAVAČA
Marko Sabovljević

UREDNIK
Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA
Lidija Cenić

DIZAJN KORICA
Siniša Subotić

SLOG I PRELOM
Studio Znak

ŠTAMPA
Alpha print, Zemun

TIRAŽ
1.000

IZDAVAČ
Publik praktikum, imprint Stela
Dobrovoljačka 10/I, Zemun
office@publikpraktikum.rs
011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA
2025

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

ISBN 978-86-6152-385-4
COBISS.SR-ID 166615049

SMRTONOSNI POZIV

KRIS KARTER

Preveo sa engleskog
Boban Jakovljević

Stêlâ

Čitaoci o
SMRTONOSNOM POZIVU

„Još jedna moćna knjiga Krisa Kartera. Kad pomislite da nova knjiga ne može biti mračnija i strašnija od prethodne, otkrijete da može."
KETRIN F.

„Ovo je naprosto još jedno remek-delo Krisa Kartera. Ako vas išta može sprečiti da koristite mobilni telefon, to je ova knjiga."
EJMI L.

„Ova knjiga me je potpuno oduševila."
DŽULI O.

„Kris Karter je stvorio savremeno remek-delo. Njegova najbolja knjiga dosad."
MAJKL K.

„Ova knjiga me je opčinila od početka. Istinski je zastrašujuća i bukvalno sam mogao da osetim kako mi srce ubrzano tuče kako je priča napredovala."
DŽEJD H.

„Hanter i Garsija su se vratili da se suoče s najvećim sadistom u karijeri. Opčinjavajuća i jeziva u jednakoj meri, ova knjiga nikako nije za strašljive!"
FIONA K.

„Još jedna sjajna, napeta priča brze radnje, puna ekstremnog nasilja od Krisa Kartera. Kad počnete da je čitate, sigurno nećete moći da prekinete. Samo me je potreba za snom sprečila da je dovršim odjednom!"
HAJDI A.

„Sa svojim šokantnim i neočekivanim obrtima, ovo je obavezno štivo."
KEJT V.

„Karterova prošlost kriminalnog psihologa omogućava nastanak znalačke priče pažljivo smišljenog zapleta čiji vrhunac donosi ogromno uzbuđenje."
BET H.

„Pročitala sam ovu knjigu za samo dva dana i bilo mi je žao što nije duža."
LISA N.

O autoru

Rođen u Brazilu u porodici italijanskog porekla, Kris Karter je studirao psihologiju i kriminalno ponašanje na Univerzitetu Mičigena. Kao član tima za kriminalnu psihologiju pri Državnom tužilaštvu Mičigena, razgovarao je s mnogim kriminalcima i proučavao njihovo ponašanje, uključujući i serijske i višestruke ubice osuđene na doživotnu zatvorsku kaznu.

Početkom devedesetih otišao je u Los Anđeles, gde je proveo deset godina kao gitarista brojnih glam rok grupa pre nego što je napustio muziku i potpuno se posvetio pisanju. Sad živi u Londonu i jedan je od deset najprodavanijih autora *Sandej tajmsa*.

Posetite www.chriscarterbooks.com ili ga nađite na *Fejsbuku*.

Takođe od Krisa Kartera

Žig smrti
Dželat
Noćni lovac
Vajar smrti
Jedan po jedan
Zli um
Ja sam smrt

1.

Tanja Kejtlin je isključila vodu, izašla ispod tuša i polako se obrisala, a onda navukla svoj omiljeni crno-beli bademantil. Posle toga je uzela isti takav peškir s jedne od kukica iza vrata kupatila i njime kao turbanom umotala svetloplavu kosu. Iako se istuširala mlakom vodom, nastalo je više nego dovoljno pare da potpuno zamagli veliko ogledalo iznad umivaonika od crnog granita. Tanja je prišla ogledalu i rukom obrisala jedan krug na njemu. Nagnuvši se napred, pažljivo je osmotrila svoj odraz. Bile su joj dovoljne dve-tri sekunde da to primeti.

„O đavola, ne", rekla je okrenuvši glavu tako da bolje vidi desni profil, pa deo kože kod brade razvukla kažiprstima. „Nema jebene šanse, gospodine Bubuljice. Vidim kako stižeš."

Tanja je potisnula poriv da stisne bubuljicu. Samo je otvorila levu fioku ispod umivaonika i počela odlučno da je pretražuje. Bila je puna flaša, tuba i bočica sa uljima, kremama, losionima i svim mogućim „čudesnim" preparatima za negu kože koji su u poslednje vreme reklamirani u svim modnim časopisima koje je uredno kupovala.

„Ne, ti ne... ti ne...", mrmljala je preturajući po fioci. „Gde je, đavola? Imam ga, znam da ga imam." Počela je da pretura malo grozničavije. „O, evo ga." Odahnula je sa olakšanjem.

Iz dubine fioke izvadila je malu belu tubu s rolon vrhom. Nikad pre nije koristila taj proizvod, ali članak koji je pročitala

pre samo nekoliko dana ocenio ga je kao jedno od najboljih sredstava protiv akni trenutno dostupnih na tržištu. Nije da je Tanja imala problem sa aknama. U stvari, imala je neverovatno zdravu kožu za ženu od dvadeset tri godine, ali volela je da uvek bude spremna na sve. U protekle dve godine je „za svaki slučaj" kupila zapanjujuću količinu proizvoda za negu lepote.

Tanja je odvrnula poklopac, ponovo se ogledala, pa pažljivo prešla rolon vrhom preko bubuljice koja je pretila da joj izbije na bradi.

„Tako je, gospodine Bubuljice, sređen si", rekla je trijumfalno. „Sad odjebi s moje brade. I bolje ti je da nestaneš pre vikenda."

Tanja je nameravala da pređe na svoj ritual hidriranja lica i tela, kad je začula nešto iz spavaće sobe ili joj se bar tako učinilo. Otvorila je vrata kupatila, pomerila turban otkrivši desno uvo, provirila u hodnik i kratko oslušnula. Čudna melodija koju je čula objavila je da ima video-poziv od jedne od tri najbolje drugarice.

„Stižem... stižem", rekla je Tanja hitajući iz kupatila ka spavaćoj sobi. Našla je pametni telefon kako vibrira na noćnom ormariću. Neujednačeno se kretao s jedne na drugu stranu kao da i sam pleše uz pesmu. Ščepala ga je i pogledala ekran – zvala ju je njena najbolja drugarica Karen Vord. Bilo je 10.39 uveče.

Držeći telefon ispred lica, Tanja se javila. Često je razgovarala s Karen putem video-poziva.

„Ćao, dušo", rekla je sedajući na ivicu kreveta. „Samo što sam sredila bubuljicu na bradi, možeš li da poveruješ?"

Kad se slika najzad pojavila na ekranu njenog telefona, Tanja se namrštila. Umesto da vidi celo lice svoje najbolje drugarice kao u svim prethodnim video-pozivima, Tanja je videla samo Karenine duboko usađene plave oči. A one su bile pune suza.

„Karen, je li sve u redu?"

Karen nije odgovorila.

„Dušo, šta se dešava?" Tanjin glas je sada bio ispunjen zabrinutošću.

Najzad, i veoma sporo, kamera se odmakla od Kareninog lica i dok se to dešavalo, Tanja je osetila kako je obuzima strah.

Karenina svetla kosa kao da je bila natopljena znojem. Zalepila joj se za čelo i slepoočnice kao vlažan papir. Od teških suza maskara joj se razmazala i iscurila niz obraze stvarajući ludačke tamne tragove.

Tanja je primakla telefon svom licu. „Karen, šta se dešava, jebote? Jesi li dobro?"

Ponovo nije bilo odgovora, ali dok je kamera nastavila da se odmiče, Tanja je najzad shvatila zašto. Debeli kožni povez je tako čvrsto stezao Karenina usta da joj je iskrivio lice i urezao joj se u uglove usana. Krv joj je već curila niz bradu.

„Šta je ovo, đavola?", izgovorila je Tanja drhtavim glasom. „Karen, je li ovo neka jebena šala?"

„Plašim se da Karen trenutno ne može da govori."

Glas koji je Tanja čula s malog zvučnika svog telefona bio je digitalno izmenjen. Spušten nekoliko tonova, tako da je delovao zastrašujuće duboko. Preduboko za ljudski glas. Upotrebljen je i efekat otezanja, pa se neravnomerno razvlačio. Rezultat je bio glas koji bi sasvim pristajao nekom demonu iz holivudskog filma. Tanja nije mogla da odredi je li glas muški ili ženski.

„Šta...?" Ponovo se namrštila na ekran. Nije videla više nikoga. „Ko je to?"

„Nije važno ko sam ja", odvratio je demonski glas monotono. „Važno je da pažljivo slušaš, Tanja, i da ne prekineš vezu. Ti mene ne vidiš, ali ja tebe vidim. Ako prekineš, posledice će biti teške... po Karen... i po tebe."

Tanja je odmahnula glavom kao da pokušava da otera ružan san.

„Šta?"

Zbunjenost je prešla u zapanjenost.

Kad se slika na Tanjinom ekranu dodatno umanjila, primetila je da je Karen vezana za trpezarijsku stolicu debelim konopcem. Tanja je zaškiljila na ekran. Prepoznala je stolicu i veliki poster na zidu iza Karen. Slika je emitovana iz Karenine dnevne sobe.

Tanja je zastala kratko razmotrivši situaciju, a onda skeptično nagnula glavu u stranu. *Ovo mora biti šala,* pomislila je. A onda joj je sinulo.

„Pite, jesi li se vratio? Je li taj jebeni đavolski glas tvoj?" Tanja je sada zvučala malo smirenije. „Da li me vas dvoje zajebavate?" Skinula je peškir s glave pustivši vlažnu kosu da joj padne na ramena.

Nije bilo odgovora.

„Ha, ha, ha, ljudi. Dajte, Pite, Karen, prestanite. Nije smešno, znate? U stvari, prilično je jezivo. Skoro sam se upiškila."

I dalje nije bilo odgovora.

„Dajte, ljudi. Prestanite ili ću prekinuti vezu."

„Ne bih to radio na tvom mestu", najzad je odgovorio đavolski glas istim ravnim tonom. „Ne znam ko je Pit, ali možda bi trebalo da saznam. Ko zna, možda će biti sledeći na mom spisku."

Tanja i dalje na ekranu nije videla nikoga osim Karen. Ko god bila osoba sa demonskim glasom, ona sigurno snima sve, mada je telefon verovatno postavljen na neki stalak pošto je snimak delovao previše mirno da bi bio napravljen iz ruke.

Ovo je ludilo, pomislila je, netremice gledajući u oči svoje najbolje drugarice.

Na ekranu, Karen je duboko udahnula i vazduh kao da joj je jedva prošao kroz nos jer joj se čitava glava zatresla od napora.

Oči su joj se ponovo ispunile suzama, pa potekle niz obraze stvarajući još više tamnih tragova.

Tanja je dovoljno dobro poznavala Karen da zna da te suze nisu lažne. Šta god da se dešava, shvatila je da se ne radi o neslanoj šali.

„Iako bih voleo da još malo ćaskamo", nastavio je pakleni glas, „vreme je od suštinskog značaja, Tanja. Bar za tvoju drugaricu Karen. Zato slušaj kako će se stvari odvijati."

Tanju je obuzela napetost.

„Opkladio sam se."

Tanja nije bila sigurna je li dobro čula. „Šta? Opkladio?"

„Tako je", potvrdio je demon. „Opkladio sam se s Karen. Ako izgubim, oslobodiću je i nijedna od vas više nikad neće čuti za mene. To vam obećavam."

Namerno je napravio dugu pauzu.

„Ali ako dobijem..." Osoba na drugoj strani veze zloslutno je zastala.

Tanja je odmahnula glavom izdišući. „Ja... ne razumem."

„Igra je veoma jednostavna, Tanja. Zovem je, gle čuda, 'igra dva pitanja'."

„A?"

„Treba samo da mi tačno odgovoriš na dva pitanja", objasnio je neljudski glas. „Postaviću ih jedno po jedno. Na svako pitanje možeš da odgovoriš koliko god puta hoćeš, ali možemo da pređemo na sledeće pitanje ili, ako je reč o drugom pitanju, da završimo igru tek kad mi tačno odgovoriš. Ako ti za odgovor bude trebalo duže od pet sekundi, to se računa kao pogrešan odgovor. Da bi tvoja drugarica Karen bila puštena, trebaju mi samo dva tačna odgovora." Zastao je na delić sekunde. „Znam, znam. Ova igra ne zvuči naročito uzbudljivo, zar ne? Ali... Pretpostavljam da ćemo videti."

„Pitanja? Kakva pitanja?"

„O, ne brini. Sva se direktno odnose na tebe. Videćeš."

Tanja je morala duboko da udahne pre nego što je ponovo progovorila. „A šta se dešava kad god pogrešno odgovorim?"

Tanjino pitanje navelo je Karen da jedva primetno odmahne glavom. Oči su joj se raširile, ovog puta od straha i užasa.

„To je odlično pitanje, Tanja", odgovorio je glas. „Imam osećaj da si pametna žena. To je dobar znak."

Na trenutak je nastala tišina, kao da se veza prekinula. To je bilo zato što je aplikacija za promenu dubine glasa koju je koristio pozivalac odloženo emitovala njegov glas.

„Mogu ti reći samo da se zbog Karen nadam da nećeš pogrešiti."

Tanja je odjednom počela otežano da diše. Nije želela da igra tu igru. I nije morala. Dovoljno je samo da prekine vezu.

„Ako prekineš vezu", rekao je njen sagovornik kao da joj čita misli, „Karen će umreti i onda ću doći po tebe. Ako nestaneš sa ekrana i ako više ne budem mogao da te vidim preko kamere tvog telefona, Karen će umreti i onda ću doći po tebe. Ako pokušaš da pozoveš policiju, Karen će umreti i onda ću doći po tebe. Ali veruj mi da bi to bilo uzaludno, Tanja. Trebalo bi im skoro deset minuta da stignu ovamo. Trebao bi mi samo jedan potez da iščupam srce tvojoj drugarici i ostavim ga na stolu da ga policija nađe. Krv u njenim venama će i dalje biti topla kad stignu ovamo."

Od tih reči i Karen i Tanju su podišli žmarci niz kičmu. Karen je odmah počela da vrišti ispod kožnog poveza i da se histerično koprca pokušavajući da se oslobodi veza, ali uzalud.

„Ko si ti?", upitala je Tanja dok ju je glas izdavao. „Zašto ovo radiš Karen?"

„Predlažem ti da se koncentrišeš na aktuelni problem, Tanja. Misli na Karen."

Tanja je tada nešto novo videla na ekranu. Neposredno iza stolice za koju je bila vezana njena najbolja drugarica stajao je neko sav u crnom, ali Tanja mu je videla samo torzo.

„Bože, kakva je ovo bolesna šala?" viknula je u telefon, sad i sama potiskujući suze.

„Ne, Tanja", odgovorio je demon. „Ovo nije šala. Ovo ne može biti ozbiljnije. Da počnemo?"

„Ne, stani...", preklinjala je Tanja, a srce joj je tuklo dvaput brže nego pre koji minut.

Ali osoba demonskog glasa je više nije slušala. „Prvo pitanje, Tanja: Koliko imaš prijatelja na *Fejsbuku*?"

„Šta?" Na Tanjinom licu se videla zbunjenost.

„Koliko imaš prijatelja na *Fejsbuku*?", ponovio je glas, ovog puta za nijansu sporije.

Dobro, ovo mora da je šala, pomislila je Tanja. *Kakvo je ovo glupo pitanje? Je li ovo ozbiljno?*

„Pet sekundi, Tanja."

Tanja je zbunjeno pogledala u Karenino lice. Na njemu nije bilo ničeg osim straha.

Zli glas je počeo da odbrojava. „Četiri... tri... dva..."

Tanja skoro da nije morala da razmišlja o tome. Proverila je svoj profil neposredno pre tuširanja. „Hiljadu sto trideset tri", najzad je odgovorila.

Tišina.

Vazduh u Tanjinoj sobi kao da se zgusnuo poput teškog dima.

Napokon, osoba iza Karen je zapljeskala.

„To je stopostotno tačno, Tanja. Imaš dobro pamćenje. I taj odgovor je upravo doveo tvoju drugaricu na korak bliže slobodi. Sad samo treba da tačno odgovoriš na još jedno pitanje i ovo će se završiti."

Još jedna smišljeno duga stanka.

I ne shvatajući, Tanja je zadržala dah.

„Pošto ti je Karen najbolja drugarica, ovo pitanje bi za tebe trebalo da bude više nego prosto."

Tanja je čekala.

„Koji je broj Kareninog mobilnog?"

Tanja se sumnjičavo namrštila. „Njen broj?"

Demon ovog puta nije ponovio pitanje. Samo je počeo da odbrojava. „Pet... četiri... tri..."

„Ali... ne znam ga napamet."

„Dva..."

Tanja je osetila kako joj se steže grlo.

„Jedan..."

„Ovo je glupo", rekla je Tanja s nervoznim kikotom. „Daj mi trenutak i reći ću ti."

„Dao sam ti pet sekundi, a to vreme je isteklo. Nisi mi odgovorila."

Ovog puta demonov glas je imao novi prizvuk. Prizvuk koji Tanja nije mogla tačno da identifikuje, ali svakako joj je srce ispunio jezivim strahom.

„Zanimalo te je šta se dešava kad mi pogrešno odgovoriš... gledaj ovo."

2.

Inspektor Robert Hanter iz Odeljenja za oružane pljačke i ubistva Policije Los Anđelesa primetio je riđokosu ženu čim je ušao u stalno otvorenu čitaonicu na prvom spratu istorijske zgrade *Pauelove biblioteke* u kampusu Univerziteta Kalifornije u Vestvudu. Bila je delimično zaklonjena gomilom knjiga u kožnom povezu, a na stolu pred njom stajala je šolja kafe. Sedela je sama, kucajući nešto na laptopu. Dok je Hanter prolazio pored nje na putu ka jednom od stolova u suprotnom uglu velike prostorije, pogledala ga je u oči. U njenom pogledu nije bilo ničeg posebnog. Ni zainteresovanosti, ni poziva, ni flerta. Bio je to samo običan, usputan pogled. Sekundu kasnije, ponovo je pogledala u ekran laptopa i trenutak je prošao.

To je bio treći put da ju je Hanter video u biblioteci, uvek s gomilom knjiga i kafom ispred sebe, uvek samu.

Hanter je obožavao da čita, pa je obožavao i stalno otvorenu čitaonicu *Pauelove biblioteke*, posebno u ranim jutarnjim satima posle noći probdevene zbog nesanice.

Svaki peti Amerikanac pati od hronične nesanice izazvane uglavnom spojem poslovnog, finansijskog i porodičnog stresa. Ali u Hanterovom slučaju to stanje se pojavilo mnogo pre nego što je morao da se nosi s pritiskom stresnog posla.

Sve je počelo odmah pošto je njegova majka izgubila bitku s rakom. Hanter je tada imao samo sedam godina. U to vreme

noću bi sedeo sam u svojoj sobi pateći za njom, previše tužan da bi zaspao, previše uplašen da bi sklopio oči i previše ponosan da bi plakao. Košmari koji su usledili posle majčine smrti bili su toliko potresni za malog Roberta Hantera da je njegov mozak pokrenuo odbrambeni mehanizam sprečavajući ga da noću spava. San je postao luksuz i mučenje u jednakoj meri. Da bi u tim beskrajnim besanim satima nečim uposlio mozak, Hanter je pohlepno čitao, proždirući knjige kao da ne može da im odoli. One su postale njegovo pribežište. Njegova tvrđava. Bezbedno mesto na kojem jezivi košmari ne mogu da dopru do njega.

S vremenom su Hanterova nesanica i noćne more značajno popustili, ali samo koju nedelju pošto je diplomirao na analizi kriminalnog ponašanja i biopsihologiji na Univerzitetu Stanford, njegov svet se drugi put srušio. Njegov otac koji se nije ponovo oženio i koji je u to vreme radio kao obezbeđenje u filijali Banke Amerike u centru Los Anđelesa, upucan je tokom pljačke koja se pretvorila u katastrofu. Dok mu je otac ležao u komi, Hanter je dvanaest nedelja proveo pored njega u bolničkoj sobi. Čitao mu je priče, pričao mu šale, satima ga držao za ruku, ali ponovo se pokazalo da ljubav i nada nisu dovoljni. Kad mu je otac na kraju preminuo, nesanica i košmari su se vratili, ovog puta još jači, i otad nisu prestali. Ako bi noć bila dobra, Hanter bi uspeo da odspava po tri, možda četiri sata. Prethodna noć nije bila dobra.

Hanter je stigao do poslednjeg stola na kraju sale i pogledao na sat – 12.48 po ponoći. Kao uvek, iako je bilo kasno, čitaonica je bila prilično puna i tokom cele noći protok studenata je bio relativno postojan.

Seo je okrenuvši se prema prostoriji i otvorio knjigu koju je poneo sa sobom. Čitao je petnaestak minuta pre nego što je zaključio da i njemu treba kafa. Najbliži aparat za kafu bio je ispred same čitaonice, pored liftova. Dok je ponovo prolazio

kroz biblioteku, opet je uhvatio pogled riđokose žene. Iako se njen pogled vratio na laptop, to se odigralo prilično sporo. Ponovo ga je gledala, ali iako je uhvaćena u tome, govor njenog tela nije ukazivao da se postidela. Naprotiv, zračila je samouverenošću.

Potpuno novi aparat ispred čitaonice nudio je petnaest različitih vrsta kafe, od toga devet s različitim ukusima. Najekstravagantnija od njih, s gomilom šlaga, prelivom od karamele i čokoladnim mrvicama služena je u čaši zapremine veće od pola litra. Koštala je devet dolara i devedeset pet centi. Hanter se na to nasmejao. I količine kafe i njene cene značajno su porasle otkako je on studirao.

„Ako ne voliš bolesno slatku kafu, bolje se kloni toga."

Savet upućen od osobe na oko pola metra iza njega ga je zatekao. Kad se okrenuo, našao se licem u lice s riđokosom.

Njena lepota je bila očigledna i neobična u isto vreme. Vatrenocrvena kosa do ispod ramena bila je prirodno talasasta, a šiške šarmantno uvijene i nagnute malo udesno. Nosila je staromodne naočare mačkastih crnih okvira koje su se savršeno slagale s njenim srcolikim licem i nenametljivo skretale pažnju na njene zelene oči. Neposredno ispod donje usne imala je pirsing s malim crnim kamenom, a u nosu finu srebrnu minđušu. Crveno-crna haljina nadahnuta rokabili stilom iz pedesetih otkrivala joj je ruke prekrivene šarenim tetovažama. Staromodne plitke cipele slagale su se s bojama njene haljine.

„Mislim na kafu koju si gledao", objasnila je osetivši Hanterovu zbunjenost i pokazujući ka aparatu svojom praznom šoljom. „Karamel frapučino deluks? Ta je preslatka, pa ako ne voliš takve stvari, bolje je ne uzimaj."

Hanter nije shvatio da je tako pomno proučavao ponudu kafe.

„Rekao bih da nije preterana samo njena slatkoća", odvratio je, kratko se osvrnuvši preko ramena. „Deset dolara za šolju kafe?"

Usne su joj se razvukle u potvrdan osmeh, jednako ljubak i stidljiv.

„Već sam te viđala u ovoj biblioteci", rekla je napuštajući temu slatkih i skupih kafa. „Studiraš na Univerzitetu Kalifornije?"

Hanter je još trenutak posmatrao ženu pred sobom. Bilo je teško odrediti njene godine. Držala se s ponosom i autoritetom šefa države, ali nežne crte njenog lica mogle su pripadati studentkinji završne godine. Ni njen glas nije mnogo otkrivao. Blagi, mladalački ton u spoju sa snažnim samopouzdanjem onemogućavao je bilo kakvu pretpostavku.

„Ne", odgovorio je Hanter istinski zabavljen njenim pitanjem. Znao je da uopšte ne izgleda kao student. „Moji studentski dani su davna prošlost. Samo..." Pogled mu je odlutao ka čitaonici. „Volim da dolazim ovamo noću. Dopada mi se spokoj ovog mesta."

Njegov odgovor joj je izmamio novi osmeh.

„Mislim da te razumem", rekla je okrenuvši se i ispravivši Hanterov pogled kroz vrata velike čitaonice, pa prešavši s karirranog drvenog poda na tamne stolove od mahagonija da bi se zaustavila na velikim gotičkim prozorima. „Osim toga", dodala je, „dopada mi se i miris ovog mesta."

Hanter se namrštio.

Malo je nagnula glavu dok je objašnjavala. „Kad bi znanje imalo miris, uvek sam mislila da bi mirisalo ovako, zar se ne slažeš? Kombinacija papira, starog i novog, kože, mahagonija..." Kratko je zastala slegavši ramenima. „Miris preskupe kafe i studentskog znoja."

Hanter joj je ovog puta uzvratio osmehom. Dopao mu se njen smisao za humor.

„Ja sam Trejsi", rekla je pružajući ruku. „Trejsi Adams."

„Robert Hanter. Drago mi je."

Iako je imala nežne šake, njen stisak je bio čvrst i snažan.

„Izvoli", rekao je Hanter odmičući se korak udesno i pokazujući glavom prvo ka Trejsinoj praznoj šolji, pa prema aparatu. „Posluži se."

„O ne, prvi si stigao", odgovorila je Trejsi. „Ja ne žurim."

„U redu je, stvarno, još biram", slagao je Hanter. Pio je samo običnu kafu bez šećera.

„O u redu. U tom slučaju, hvala." Trejsi je prišla mašini, stavila šolju na označeno mesto, ubacila nekoliko novčića, pa odabrala – običnu crnu kafu. Bez šećera.

„Pa kako ti zasad idu studije?", upitao je Hanter.

„O ne", odgovorila je Trejsi uzevši svoju šolju, pa se okrenuvši ka njemu. „Ni ja ne studiram ovde."

Hanter je klimnuo glavom. „Znam. Profesorka si, je li tako?"

Trejsi mu je uputila prodoran, ispitivački pogled, ali njegovo lice ništa nije otkrivalo. To ju je samo dodatno zainteresovalo.

„Tako je, jesam, ali kako si znao?"

Hanter je pokušao da pređe preko toga. „Samo sam slučajno pogodio."

Trejsi nije poverovala.

„Nema šanse."

Onda se setila knjiga u kožnom povezu na svom stolu. Nijedna od njih svojim naslovom nije ukazivala na njeno zanimanje, a i da jeste, Hanteru bi trebao nadljudski vid kako bi ih pročitao sa svog mesta ili prolazeći pored njenog stola.

„To je bila previše samouverena izjava da bi bila puko nagađanje. Nekako si znao. Kako?" Sad ga je veoma sumnjičavo gledala.

„Prostim posmatranjem", odgovorio je Hanter, ali pre nego što je uspeo da to objasni, osetio je kako mu mobilni vibrira u džepu jakne. Izvadio ga je i pogledao u ekran.

„Izvini me na trenutak", rekao je prinoseći telefon uvetu. „Inspektor Hanter, Posebno odeljenje za ubistva."

Trejsi je izvila obrve. To nije očekivala. Nekoliko sekundi kasnije, videla je potpunu promenu na njegovom licu.

„U redu", rekao je Hanter, pa pogledao na sat – 1.14. „Krećem." Prekinuo je vezu i ponovo pogledao Trejsi. „Stvarno mi je drago što smo se upoznali. Uživaj u kafi."

Trejsi je načas oklevala.

„Zaboravio si knjigu!", doviknula je za njim, ali Hanter je već bio na pola stepeništa.